

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **S. M. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2024, č. j. 32 A 3/2024-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského **se určí** částkou 10 277 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245912-33/ČJ-2023-060022-Z, prodloužila podle § 129 odst. 7 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dobu zajištění žalobkyně (stěžovatelky) za účelem jejího předání do Rumunské republiky podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), stanovenou na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245912-16/ČJ-2023-060022-Z, o 20 dní, tj. celkem byla doba zajištění prodloužena na 52 dní od okamžiku omezení osobní svobody (od 6. 12. 2023).

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka byla dne 6. 12. 2023 hlídkou Policie ČR nalezena v návěsu kamionu se skupinou dalších 8 cizinců. Bylo zjištěno, že stěžovatelka nedisponuje žádným oprávněním pobývat na území ČR, proto byla spolu s ostatními cizinci zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Následně bylo v systému Eurodac zjištěno, že stěžovatelka je od 28. 11. 2023 žadatelkou o

mezinárodní ochranu v Rumunsku. Stěžovatelka při podání vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 7. 12. 2023 vypověděla, že cestovala z Etiopie (kam se přestěhovala ve svých pěti letech z Eritrey) pomocí převaděčů do Německa, kde chtěla studovat a pracovat. V Rumunsku jí byly snaty otisky, podepsala nějaké dokumenty, ale o udělení mezinárodní ochrany tam dle svých slov nežádala, přičemž byla druhý den propuštěna. Do Rumunska se stěžovatelka vrátit nechce, přičemž ani v ČR nechce žádat o mezinárodní ochranu, neboť se chce dostat do Německa. Stěžovatelka uvedla, že má u sebe asi 100 EUR.

[3] Vzhledem k tomu, že byla stěžovatelka vedena jako žadatelka o mezinárodní ochranu v Rumunsku, které tak bylo podle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodla žalovaná o stěžovatelčině zajištění za účelem jejího předání do Rumunska rozhodnutím ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245912-16/ČJ-2023-060022-Z, a to od 6. 12. 2023 na 32 dnů. Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 11. 1. 2024, č. j. 32 A 33/2023-18, zamítl. Kasační stížnost směřující proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 20/2024-35 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), odmítl pro nepřijatelnost.

[4] Následně byla rozhodnutím žalované ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245912-33/ČJ-2023-060022-Z, které je předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci, doba zajištění stěžovatelky prodloužena o 20 dnů, tj. do 26. 1. 2024. Žalovaná konstatovala, že v případě stěžovatelky hrozí vážné nebezpečí útěku dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Její dobrovolný návrat do Rumunska se žalované jevil jako vyloučený. Podle žalované by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců (tedy alternativ k zajištění) nebylo účinné, neboť stěžovatelka nemá v ČR adresu místa pobytu ani dostatečné finanční prostředky a vzhledem k okolnostem věci je zjevné, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nerespektovala (stěžovatelka vypověděla, že chce pokračovat ve své cestě do Německa). Žalovaná konstatovala, že rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatelky není nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého ani rodinného života stěžovatelky. Předání stěžovatelky do Rumunska bylo podle žalované možné, neboť jí nebyly známy žádné skutečnosti svědčící závěru, že by mohla být stěžovatelka v Rumunsku vystavena nelidskému či ponižujícímu zacházení, přičemž podle informace OAMP MV „*Rumunsko – azylový systém*“ ze dne 14. 6. 2023 netrpí rumunský azylový systém systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Ani stěžovatelka v tomto směru nic relevantního neuvedla. Dobu prodloužení zajištění žalovaná stanovila podle délky lhůty pro realizaci přemístění cizince do příslušného členského státu podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, která činí šest týdnů od vyhovění žádosti o přijetí zpět ze strany dožádaného státu. Vzhledem k tomu, že Rumunsko zaslalo souhlas s přijetím stěžovatelky zpět na své území dne 15. 12. 2023, prodloužila žalovaná dobu trvání stěžovatelčina zajištění o 20 dnů, tj. do 26. 1. 2024.

[5] Stěžovatelka podala proti uvedenému rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 2. 2. 2024, č. j. 32 A 3/2024-20, zamítl. Krajský soud konstatoval, že neshledal žádnou zásadní vadu ani nedostatek při naplnění podmínek pro zajištění, k nimž by soud musel s ohledem na požadavky rozsudku velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris*

pokračování

van Justitie en Veiligheid (Přezkum zajištění z moci úřední), C-704/20 a C-39/21, ECLI:EU:C:2022:858, nad rámec žalobních bodů přihlédnout. Skutková zjištění, z nichž žalovaná vycházela, odpovídají obsahu správního spisu a její argumentace je koherentní, logická a v souladu s právními předpisy. Vzhledem ke koncentrovanosti řízení o zajištění do jediného úkonu (ve velmi krátkém časovém intervalu) je pochopitelné, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje některé šablonovité části, je však dostatečně individualizované a zohledňuje veškeré podstatné aspekty věci. Naopak je to stěžovatelčina žaloba, která je šablonovitá, přičemž část argumentace vůbec neodpovídá předmětu nyní posuzované věci, neboť (mj.) se stěžovatelka mylně domnívá, že se jedná o zajištění za účelem správního vyhoštění. Žalovaná dostatečně a srozumitelně zdůvodnila, že při stanovení doby prodloužení zajištění o 20 dnů vycházela z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III.

[6] Dle krajského soudu žalovaná též přezkoumatelně zdůvodnila, proč nelze v případě stěžovatelky využít alternativy zajištění. Stěžovatelka neměla postačující hotovost k poskytnutí finanční záruky, neměla v České republice žádné zázemí, kde by se mohla zdržovat, a ani povinnost hlásit se ve stanovenou dobu na policii by nebyla v dané situaci vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla tranzitující migrantkou bez vazeb na Českou republiku, vhodná.

[7] Tvrzeným systémovým nedostatkům rumunského azylového systému se krajský soud již podrobně věnoval při přezkumu rozhodnutí o zajištění stěžovatelky (ve svém, již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 1. 2024, č. j. 32 A 33/2023-18), přičemž nyní dodal, že žalovaná přezkoumatelně popsala, z jakého důvodu neshledala v případě Rumunska existenci systémových nedostatků, které by *prima facie* bránily zajištění stěžovatelky. Pokud stěžovatelka až v žalobě namítala, že se jí v Rumunsku nedostalo potřebných informací a při úkonech nebyl přítomen tlumočník, jde o konkrétní okolnosti, které neuvedla ani při podání vysvětlení, ani ve své první žalobě proti rozhodnutí o zajištění, přičemž je ani ničím nepodložila. Žalovaná tak neměla důvod zabývat se případnou existencí systémových nedostatků podrobněji. Problémy s komunikací s cizinci, kteří přicházejí ze vzdálených afrických či asijských zemí, postihují všechny „nárazníkové“ členské státy schengenského prostoru. Nelze bez dalšího tvrdit, že by naplnily vysoký práh závažnosti, který se vyžaduje pro závěr o existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Dle krajského soudu se žalobou napadené rozhodnutí opírá o dostatečné podklady, přičemž stěžovatelka nijak nespecifikuje, jaké podklady pro rozhodnutí si měla žalovaná ještě opatřit.

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že krajský soud nedostatečně zjistil skutkový stav věci ohledně systémových nedostatků rumunského azylového systému, pro které je předání stěžovatelky do Rumunska nerealizovatelné. Podle stěžovatelky je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, neboť žalovaná nepopsala konkrétní kroky prováděné za účelem realizace předání do Rumunska a stanovením délky zajištění překročila meze správního uvážení, neboť jí muselo být zřejmé, že je realizace předání v tomto krátkém časovém intervalu nemožná. Žalovaná ani krajský soud řádně neodůvodnily závěr, že nepostačuje případné uložení zvláštního opatření namísto zajištění. V tomto ohledu stěžovatelka zdůraznila, že nikdy netvrdila, že by v případě propuštění ze zajištění pokračovala do Německa; naopak zmínila, že by ráda zůstala v České republice a požádala zde o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatelka ani nevěděla o tom, že měla v Rumunsku podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, a uvedla, že se obává návratu do Rumunska,

kde nebyl přítomen tlumočník, žádný z dokumentů jí tam předložených nebyl přeložen do jazyka, kterému by stěžovatelka rozuměla, a též nebyla poučena o svých právech a povinnostech. Tvrzení krajského soudu, že problémy s komunikací s cizinci mají všechny tzv. „nárazníkové“ státy schengenského prostoru, mělo vést krajský soud i žalovanou k tomu, aby se více zaměřily na skutkové okolnosti nyní posuzované věci. Dle stěžovatelky není žalobou napadené rozhodnutí dostatečně individualizované. Stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil.

[9] V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka prostřednictvím svého ustanoveného zástupce dodala, že rozhodnutí žalované není dostatečně odůvodněné. Nutnost zajištění stěžovatelky nebylo možné dovozovat jen ze skutečnosti, že cílem stěžovatelky bylo Německo, přičemž nebyl prokázán její úmysl nerespektovat právní předpisy států EU. Žalovaná měla co nejpřesněji odhadnout reálnou dobu, po kterou mělo zajištění stěžovatelky trvat, přičemž teprve při posouzení délky předpokládaného zajištění by bylo možné přistoupit k řádnému poměřování jednotlivých zájmů. Žalovaná intenzivně zasahuje do stěžovatelčina práva na svobodu pohybu, aniž by reálně věděla, kdy bude její předání do Rumunska realizováno.

[10] Žalovaná ke kasační stížnosti pouze sdělila, že zajištění stěžovatelky stále trvá (pozn. NSS: ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala žalobu rovněž proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jejím přemístění do Rumunska společně s návrhem na přiznání jejího odkladného účinku, jemuž Krajský soud v Praze dne 12. 2. 2024 vyhověl. Tím došlo k přerušení běhu šestitýdenní lhůty pro přemístění žalované do Rumunska, která počala dle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III znovu běžet až od konečného rozhodnutí zmiňovaného krajského soudu o této žalobě. Z těchto důvodů žalovaná opakovaně rozhodla o dalším prodloužení zajištění žalobkyně. Z úřední činnosti je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že zmiňovanou žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 1. 2024, č. j. OAM-1676/DS-D03-D04-2023, o tom, že státem příslušným k přijetí stěžovatelky zpět je Rumunsko, Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 12. 3. 2024, č. j. 48 Az 2/2024-68. Proti tomuto rozsudku stěžovatelka podala kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání jejího odkladného účinku, které jsou Nejvyšším správním soudem vedeny pod sp. zn. 10 Azs 90/2024).

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

pokračování

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[14] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že navazuje na závěry, které učinil již ve zmiňovaném usnesení ze dne 21. 2. 2024, č. j. 1 Azs 20/2024-35, ve věci přezkumu zákonnosti prvotního zajištění stěžovatelky a rovněž mj. v usnesení ze dne 18. 4. 2024, č. j. 5 Azs 38/2024-40, ve skutkově i právně podobné věci jiné státní příslušnice Eritrey, která byla hlídkou služby policie nalezena v návěsu kamionu dne 6. 12. 2023 spolu se stěžovatelkou.

[16] Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud připomíná, že české správní soudy jsou povinny při přezkumu dodržení podmínek zákonnosti zajištění cizince, které vyplývají z unijního práva, tedy i ve věcech zajištění za účelem předání státu příslušnému k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, na které dopadá nařízení Dublin III, přihlížet z moci úřední k vadám a nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, které soudy zjistí, případně které vyjdou v řízení najevo, přestože nejsou součástí uplatněných žalobních bodů [viz již zmíněný rozsudek Soudního dvora ve věci *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Přezkum zajištění z moci úřední)*]. Podle Nejvyššího správního soudu tomuto požadavku krajský soud dostál.

[17] Stěžovatelka byla zajištěna podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky“. Podle odstavce 4 téhož ustanovení dále platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného

přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“.

[18] Nejvyšší správní souhlasí s žalovanou, že v tomto případě bylo nebezpečí útoku stěžovatelky ve smyslu citovaného ustanovení dáno, a to nejen z toho důvodu, že stěžovatelka vstoupila na území ČR neoprávněně a ve skrytu a nedisponovala přitom platnými doklady, ale hlavně proto, že jasně vyjádřila svůj úmysl nevrátit se do Rumunska, příslušného pro posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, a naopak pokračovat v cestě do Německa.

[19] Správní orgán se musí při rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení zajištění zabývat také otázkou realizovatelnosti účelu zajištění. K tomu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, podle kterého má správní orgán „povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. [...] O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu“.

[20] Stěžovatelka v tomto kontextu namítá, že je rumunský azylový systém zatížen systémovými nedostatky, přičemž v takovém případě by nebylo možné realizovat účel zajištění v podobě jejího předání do Rumunska jakožto členského státu příslušného k vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu.

[21] Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, které je kodifikací předcházející judikatury Soudního dvora EU a Evropského soudu pro lidská práva, „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“.

[22] K povaze systémových nedostatků je však třeba uvést, že musí dosahovat takové intenzity, aby hrozilo riziko porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Ten stanoví, že „[n]ikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení“. Těžiště posuzování této otázky je ovšem v řízení o přemístění cizince do příslušného státu, který vede Ministerstvo vnitra, naopak, jak už bylo konstatováno, policie posuzuje v rozhodnutí o zajištění tuto otázku pouze předběžně a pouze z hlediska toho, zda je přemístění daného cizince, tedy naplnění účelu zajištění, alespoň potenciálně možné. Jak

pokračování

přítom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017-87, „[d]eklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie.“

[23] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obecně nebylo dosud prokázáno, že by rumunský azylový systém trpěl systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III (srov. např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018-20, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020-26, ze dne 6. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020-28, ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021-23, či usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019-37, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 4 Azs 135/2020-32, ze dne 21. 7. 2021, č. j. 10 Azs 42/2021-40, a ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020-28).

[24] V nyní posuzované věci vycházela žalovaná z informace OAMP MV „Rumunsko – azylový systém“ ze dne 14. 6. 2023, z níž systémové nedostatky azylového řízení či podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku nevyplývají. Stěžovatelka v rámci své výpovědi při podání vysvětlení neuvedla nic, co by systémovým nedostatkům v Rumunsku mohlo nasvědčovat. Ke svému pobytu v daném členském státě uvedla pouze to, že tam podepsala nějaké dokumenty, byly jí snaty otisky prstů a druhý den byla propuštěna, přičemž o mezinárodní ochranu nepožádala. Až v žalobě proti rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatelka namítla, že v Rumunsku nebyl přítomen tlumočník, žádný z dokumentů jí tam předložených nebyl přeložen do jazyka, kterému by rozuměla, a též nebyla poučena o svých právech a povinnostech. Skutečnost, že tyto informace stěžovatelka sdělila až v žalobě či kasační stížnosti ve věci prodloužení zajištění, tedy snižují hodnověrnost jejího tvrzení ohledně jejího pobytu v Rumunsku a zkušeností s tamním azylovým systémem. Informace OAMP MV sice zmiňuje určité praktické problémy se sháněním tlumočnicků z některých jazyků, avšak podle platné rumunské legislativy mají žadatelé o mezinárodní ochranu na tlumočnicka právo a překlad je podle uvedené zprávy případně skutečněn prostřednictvím třetího jazyka (např. právě z amharštiny do angličtiny a následně z angličtiny do rumunštiny). Ze správního spisu též jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka byla v systému Eurodac vedena jako žadatelka o mezinárodní ochranu. Dále ze spisu plyne, že rumunská strana přijala svou příslušnost k posouzení žádosti stěžovatelky dle nařízení Dublin III a tedy souhlasila s přijetím stěžovatelky zpět na své území, proto se nejedná jako hodnověrné tvrzení stěžovatelky, že v Rumunsku o mezinárodní ochranu nepožádala.

[25] Správní orgán měl dále povinnost zkoumat, zda je předání (přemístění) stěžovatelky realizovatelné v době zajištění. Konkrétně při předání realizovaném v intencích nařízení Dublin III judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že je nutné při stanovení doby zajištění respektovat jednotlivé lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, tj. měsíční lhůtu pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, dvoutýdenní pro odpověď na tuto žádost a šestitýdenní pro následnou realizaci přemístění. Po obdržení odpovědi na žádost o převzetí nebo přijetí zpět může být doba zajištění stanovena nejvýše na šest týdnů ode dne, kdy dožádaný stát na žádost odpověděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, nebo na něj navazující rozsudky ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72, a ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 Azs 244/2017-64).

[26] Vzhledem k tomu, že žalovaná postupovala s odkazem na lhůty uvedené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a prodloužila dobu zajištění o 20 dnů v situaci, kdy stěžovatelka byla původně zajištěna do 6. 1. 2024 a Rumunsko na žádost o přijetí zpět reagovalo dne 15. 12. 2023, je její rozhodnutí přezkoumatelné a zároveň souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Doba zajištění stanovená nyní posuzovaným rozhodnutím totiž končila dne 26. 1. 2024, tj. 6 týdnů od odpovědi Rumunska na žádost ČR o přijetí zpět. Nelze tedy ani přisvědčit stěžovateli, že v době rozhodování o jejím zajištění či následně při rozhodování o prodloužení jejího zajištění, jež je předmětem nyní posuzované věci, žalovaná pochybila a délku předpokládané doby zajištění stanovila netransparentně či nezákonně.

[27] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaná před zajištěním stěžovatelky za účelem jejího předání dostatečně neposoudila, zda nepřichází v úvahu využití mírnějších opatření. K této námitce je nezbytné dodat, že stěžovatelka nijak nekonkretizovala, jaká zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců měla být v jejím případě využita. Žalovaná se ovšem, jak již konstatoval krajský soud, i touto otázkou v žalobou napadeném rozhodnutí zabývala, přičemž konstatovala, že stěžovatelka nemá na území České republiky adresu místa pobytu, žádné vazby ani majetek. Nedisponovala ani dostatečnými prostředky na složení finanční záruky. Žalovaná tak dospěla k závěru, že stěžovatelka není schopna splnit povinnosti, které plynou z uložení zvláštních opatření, a současně, což je klíčové, existuje odůvodněná obava, že vzhledem k dosavadnímu jednání stěžovatelky by uložení některého ze zvláštních opatření nebylo v daném případě ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců účinné a stěžovatelka by realizovala svou původně zamýšlenou cestu do Německa.

[28] Pokud i v této souvislosti stěžovatelka namítá, že nikdy neuvedla záměr pokračovat v cestě do Německa a že vyjádřila přání setrvat v České republice, nezbyvá než konstatovat, že tato její tvrzení jsou v rozporu s obsahem správního spisu. Při podání vysvětlení totiž stěžovatelka sdělila, že cílem její cesty je Německo, kde chce studovat a pracovat. Návrat do Rumunska, stejně jako možnost zůstat v ČR, případně zde požádat o azyl, stěžovatelka při podání vysvětlení výslovně odmítla s tím, že se chce dostat do Německa. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry žalované, potažmo krajského soudu, že v daném případě existovala důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl výkon předání (přemístění) stěžovatelky do Rumunska ohrožen.

[29] *Prima facie* tedy odůvodnění žalované ani krajského soudu není v této otázce nepřezkoumatelné a stěžovatelka je ani věcně nezpochybňuje, tedy neuvádí, v čem jsou tato rozhodnutí nesprávná. Za nedostatečné (resp. nepřezkoumatelné) rozhodnutí žalované přitom nelze mít jen proto, že jeho odůvodnění neodpovídá subjektivním představám stěžovatelky (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Ani tato námitka tedy neodůvodňuje přijetí kasační stížnosti k věcnému posouzení.

[30] Pokud jde o nedostatečnost zjištění skutkového stavu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku formulovala stěžovatelka obecně, aniž by specifikovala, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly zjištěny, ač zjištěny být měly, ani ke kterým konkrétním okolnostem případu nebylo přihlédnuto. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že skutkový stav byl žalovanou zjištěn dostatečně, přičemž neshledal ani žádné podstatné okolnosti, které by v řízení nebyly zohledněny.

pokračování

[31] Zcela obecná je též námitka, dle níž není rozhodnutí žalované dostatečně individualizované, resp. není dostatečně odůvodněné. K tomu je nezbytné dodat, že ačkoliv rozhodnutí žalované používá některé ustálené formulace, z kasační stížnosti nevyplývá, jak by tato skutečnost měla podle stěžovatelky zapříčinit nezákonnost rozhodnutí, tedy jaké konkrétní okolnosti v důsledku tvrzeného paušálního přístupu žalovaná vyhodnotila nesprávně či je opomněla.

[32] S ohledem na uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy, neboť se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou, byly řešeny rozdílně, případně vyžadovaly učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[33] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaná měla ve věci úspěch, měla by tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložila. Ze spisu však nevyplývá, že by jí v tomto řízení jakékoli náklady vznikly, proto jí soud jejich náhradu nepřiznal.

[34] Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2024, č. j. 5 Azs 40/2024-26, ustanoven zástupcem advokát Mgr. et Mgr. Marek Čechovský. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování stěžovatelky platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Ustanovený zástupce v řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení (jehož součástí bylo i nahlížení do spisu) a doplnění kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Ustanovenému zástupci stěžovatelky za každý úkon právní služby přísluší odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovenému zástupci náleží rovněž náhrada cestovních výdajů (§ 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu) ve výši 593 Kč za cestu vlakem z Prahy do Brna (334 Kč) a zpět (259 Kč) a také náhrada za promeškaný čas těmito cestami (zhruba 5 hod. 20 min.) ve výši 1 100 Kč za účelem nahlížení do spisu Nejvyššího správního soudu (§ 14 odst. 1 písm. a) a 3 advokátního tarifu]. Ustanovenému zástupci stěžovatelky se tedy určuje odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti, včetně částky odpovídající DPH ve výši 21 %, v celkové výši 10 277 Kč. Tuto částku mu Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 30. dubna 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu